

Włodzimierz Łyczywek

Adwokat dr Roman Łyczywek : w 10. rocznicę śmierci

Palestra 49/9-10(561-562), 293-295

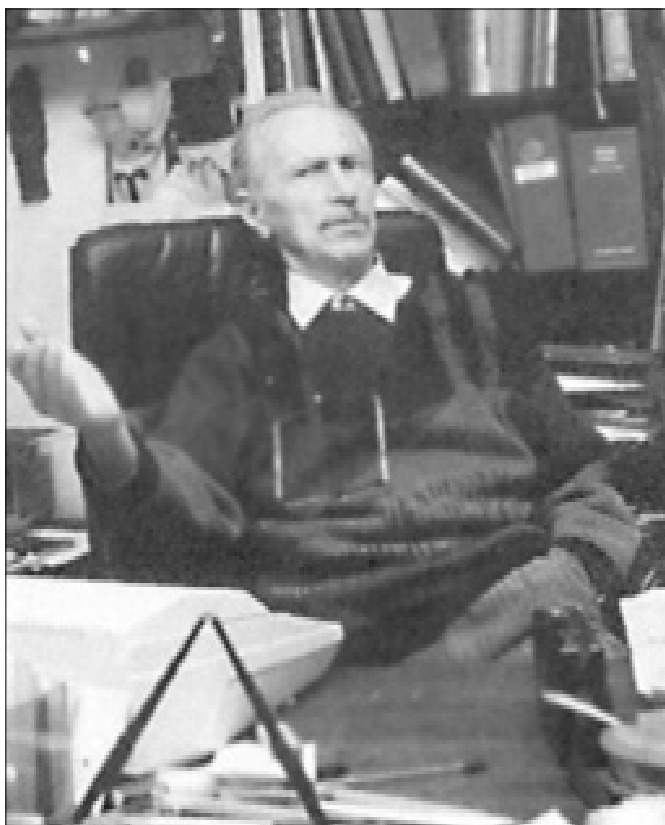
2004

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SZPALTY PAMIĘCI

Adwokat Roman Łyczywek w 10. rocznicę śmierci

Fot. Z archiwum rodzinnego

Przy okazji ostatniego posiedzenia plenum Naczelnej Rady Adwokackiej, które odbyło się w Grzegorzewicach w dniu 18 września 2004 r., ze smutkiem konstatając, że ojciec mój, dr Roman Łyczywek, który wielokrotnie uczestniczył również w tych samych posiedzeniach plenarnych NRA, będąc jej członkiem w dwóch kadencjach – nie żyje już od 10 lat, chociaż pamięć po Nim wszystkim odwiedza-

jącym siedzibę NRA musi być żywa, jako że wspomnienia o Nim są tam eksponowane.

Zmarł 4 października 1994 r., jak sądzę powszechnie znany jako wybitny prawnik, publicysta, a także działacz Samorządu Adwokackiego i wychowawca wielu pokoleń adwokackich. Pochodził z patriotycznej rodziny Wielkopolan, dziadek jego Jan Nepomucen Łyczywek był powstańcem styczniowym 1863 r., a ojciec Franciszek powstańcem wielkopolskim.

Ukończył studia na Uniwersytecie Poznańskim im. Adama Mickiewicza, cały czas w wieku młodzieńczym będąc zafascynowany działalnością harcerską i polityczną, przede wszystkim związaną z odzyskaniem ziem zachodnich.

Aplikację adwokacką rozpoczął w Poznaniu, a ukończył w czasie II wojny światowej w Radomiu, będąc wcześniej wraz z całą rodziną wysiedlony z Wielkopolski.

W okresie okupacji pełnił odpowiedzialne funkcje w Wydziale Zachodnim Kwatery Głównej Szarych Szeregów, a także Departamencie Informacji Rządu Londyńskiego.

W czasie Powstania Warszawskiego walczył w szeregach Armii Krajowej w Batalionie im. Kilińskiego.

Po zakończeniu okupacji, w lipcu 1945 zdał egzamin adwokacki i wpisany został na listę adwokatów Izby Poznańskiej, a następnie przeniósł się do Izby Gdańskiej, która obejmowała zasięgiem wówczas jego siedzibę zawodową w Szczecinie. W Szczecinie był pierwszym adwokatem jeszcze w lipcu 1945 r., a także pełnił funkcję Radcy Prawnego Prezydenta Miasta Szczecina.

Od 1945 roku aż do chwili śmierci wykonywał nieprzerwanie zawód adwokata. Szczególnie uznany był jako obrońca w procesach karnych zarówno okresu stalinowskiego, jak i stanu wojennego. Był wieloletnim Doradcą „Solidarności”, a także obrońcą w procesach między innymi Bałuki, A. Milczanowskiego, M. Jurczyka.

Z powodu swojego bezkompromisowego występowania w procesach politycznych narażony był na wiele szykan ze strony ówczesnych władz komunistycznych, co spowodowało nawet, iż spędził kilka miesięcy w więzieniu UB, będąc posądzony o szpiegostwo na rzecz Francji w roku 1950.

Obok pracy zawodowej, przez cały okres swojego życia był bardzo płodnym publicystą, sam wydał ponad 600 publikacji w postaci książkowej, bądź poważnych esei tak prawniczych, społecznych, ekonomicznych jak i politycznych, współpracując z wieloma pismami prawniczymi.

Już po jego śmierci, do dnia dzisiejszego wydanych zostało dalszych kilka pozycji książkowych z materiałów zebranych przez jego żonę, a moją matkę.

Kilka najbardziej znanych publikacji to: „Zarys historii adwokatury polskiej”, „Adwokatura warszawska”, „Szkice z dziejów adwokatury”, a także „Słownik biograficzny adwokatów polskich”.

W Szczecinie znany był z wielu inicjatyw społecznych, związanych tak z kolekcjonerstwem (przede wszystkim bibliofilstwo), jak też i z organizowaniem i propagowaniem wiedzy prawniczej i ekonomicznej.

Wielokrotnie prowadził wykłady w wielu uniwersytetach na terenie kraju z zakresu psychologii zawodów prawniczych, erystyki bądź też retoryki.

Przy tych wszystkich swoich zainteresowaniach znaczną część czasu poświęcał także pracy samorządowej, zawsze wtedy gdy był czas „odwilży” i gdy jako rzucający się w oczy opozycjonista mógł to uczynić. W latach 1956–1959 był wicedziekanem Rady Adwokackiej w Szczecinie, w potem, a w latach 1985–1991 członkiem NRA.

Do swojej śmierci brał udział we wszystkich zjazdach adwokatury polskiej, a także był jednym z twórców Ośrodka Badawczego Adwokatury i wchodził w skład jego Rady Programowej.

Dzisiaj, gdy mija 10 lat od jego śmierci, byłby niezmiernie rad, gdyby wiedział, iż jego wnuczka Hanna, a więc kolejne pokolenie adwokackie, jest już też członkiem Rady Adwokackiej w Szczecinie, druga zaś – Monika – będąca aplikantką adwokacką współuczestniczy w redagowaniu nowo powstałego pisma prawników szczecińskich „In Gremio”.

Włodzimierz Łyczywek

Adw. Weronika Ksawera Kwasiborska (1907–2003)

Zbliża się pierwsza rocznica śmierci Weroniki Kwasiborskiej, mojej babci, zmarłej 1 listopada 2003 r. i mimo że dożyła wieku godnego pozazdroszczenia, to pustka, która powstała po jej odejściu, jest nie do wypełnienia i to zarówno dla rodziny, jak i jej znajomych oraz przyjaciół.

Weronika Kwasiborska urodziła się 12 stycznia 1907 r. w Warszawie z ojca Stanisława, matki Zofii z Kulczyckich, małżonków Radeckich. W 1921 r. wstąpiła do gimnazjum humanistycznego Krystyny Malczewskiej w Warszawie, które ukończyła w 1929 r. W tymże roku podjęła studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Jednocześnie, jako studentka I roku rozpoczęła pracę w kancelarii adwokata Ludwika Szczerbińskiego w Warszawie.